

— А защо въздишашъ така дълбоко? — попиталъ го Жоржъ. — Тате ми разказа, че прѣди тридесетъ години ти си билъ съвсѣмъ другъ вънкашно: ти си билъ голѣмъ, силенъ, страшенъ и свирѣпъ. А сега си такъвъ слабичкь, измършавѣлъ, просто да те съжали човѣкъ! Не ще и дума, минали сж се тридесетъ години, и прѣзъ тия тридесетъ години ти си остарѣлъ и си ослабналъ!...

— Тридесетъ години ли! — „Духътъ на мълнията“ се изсмѣ, но сега смѣхътъ му не приличаше на буботенето отъ грѣмотевица, а сѣкашъ на нѣкакво съскане. — Тридесетъ години за мене сж нищо, азъ живѣя, може би, тридесетъ хиляди години, и пакъ не усѣщамъ умора.

— Тогава що е станало съ тебе? Защо си се измѣнилъ така изеднажъ?...

И Духътъ на мълнията почна да охка, да пѣшка и да се оплаква отъ сждбата си.

— Да, да, бѣше врѣме, когато владѣяхъ надъ всички люде, когато тѣ въ ужасъ ми падаха на колѣнѣ и треперяха отъ страхъ. Тогава азъ се носѣхъ свободенъ и на страшни извивки по тежкитѣ облаци, и земята се тресѣше отъ моитѣ гърмежи. А сега...

И внезапно „Духътъ на мълнията“ изчезна, но мѣничкиятъ Жоржъ не бѣ още смогналъ да се опомни, когато „Духътъ на мълнията“ отново вече седѣше на полюлея съ лице още по-печално отъ прѣди...

— Прощавай, че се скрихъ отъ тебе, безъ да се извиня, — каза „Духътъ на мълнията“ на Жоржа, — нѣма що да се прави — служба. На баща ти бѣше потрѣбно да говори по телефона — и азъ полетѣхъ по жицата. Цѣло нещастие!...

— И нима ти нѣмашъ почивка ни денъ, ни нощъ!...

— Не. Разбира се, че нѣмамъ! Щомъ ти щракна копчето — азъ на минутата кацнахъ тука. Ако поискашъ ти, азъ цѣла нощъ ще стоя тука, за да ти изпълня волята. Ако позвънишъ електрическото звънче за кухнята — азъ начаса ще дотърча да извикамъ слугинята... И най много ми тежи туй, дѣто трѣба да ви служа.

— Да ни служишъ ли? — почуди се Жоржъ, — а тате ми казваше, че ти си трошилъ, палилъ, убивалъ...